

Snažím sa písať. Zatvorená v izbe sa potichu pozerám naokolo. Zelené steny, pár fotiek s priateľmi a priateľstvami, ktoré už dávno vybledli. Spomienky. Áno, vynárajú sa príliš často.

Strasiem sa, pozriem na posteľ, stôl, hviezdy. Ach, tie hviezdy- nabíjané svetlom dňa, ktoré v noci tak nádherne svietia a často mi pripomínajú neuchtajúcu nádej v živote. Pozriem vedľa. „Tu si,“

poviem sama pre seba s úsmevom a očakávaním. Konečne som Ťa našla. Pomaly otváram a čítam riadok po riadku, hľadám každé slovo.. pomaly, potichu, akoby len úskokom a pritom ponorená do hĺbky. Prichádzam tu prvýkrát. Všetko je tu také jemné, ničím nezničené. Stromy majú svoju zeleň a sú plné života. Tráva tak krásne štekli moje bosé nohy, keď tancujem.

Je



s davom a vidím množstvo elektrických kresiel. Nejaká žena ma tam posadí a priviaže, rovnako aj ostatných ľudí naokolo. Viem, že zomriem. Tuším, čo ma čaká pri

odpočítavaní. Vravím si: „Je to len kniha.“ 3...2...1.....Áááááááá, niekto ma odtiaľ odviazal, niekto ma objal a sadol si na moje miesto. Kričím. Naplna ma hrôza. „Prečo chceš zomrieť namiesto mňa?“ Odpoveď však neprichádza. Zavriem knihu. Na druhý deň, keď tak chodím mestom, zamýšľam sa nad tou

knihou. Mohlo by sa to stať aj v mojom živote? Zomrel by niekto za pána, ktorý predáva časopis pred Sintrou? Za muža hrajúceho na harmonike pred katedrálou? A čo tak za mňa? Mám priateľov,

tam prichádza. Konečne vidím jeho tvár a chcem sa mu poďakovať, ale on sa pozerá na tú ženu v kruhu. Pozrie sa s láskou na mňa a hovorí: „Ty si v živote nespravila nič zlé?“ Odhodím kameň, nemá to cenu. Zatvorím knihu. On mal pravdu, no bojím sa to priznať sama pred sebou. Ten človek to vystihol. On ma preukol. Nebodaj ma pozná alebo čo? Začínam sa cítiť dotknutá. Musím to dočítať. Všetci odhadzujú kamene, odchádzajú a žena plače. Nikto tam nie je, len ja, žena a jej záchranca. Zrazu akoby žena

# JA A KNIHA KNÍH

Je také hebká. Počujem hlasy, a preto sa radšej skryjem. Vidím tu kriek čučoriedok a popri tom, ako ich vyjedám, počujem hlas muža a ženy. Lúbia sa. Rozplývam sa nad tou láskou a- kde sa vzalo, tu sa vzalo, to strašné zvieratko. A všetko to je preč. Všetok život zmizne. Cítim, že sa ma to dotýka. Cítim, ako každý deň ničím niečie sny. Moja nádej odchádza každý deň. Bolí to nielen mňa. Otáčam stranu za stranou. A našťastie sa ocitám inde. Dúfam, že mi to nepripomenie znovu môj život.

Som v tmavej miestnosti.

Mám trochu strach, ale som plná očakávania.

Dvere sa otvoria a ja vychádzam von. Prechádzam ulicami plnými krvi. Čo to je? Kráčam

ktorí by za mňa položili to, čo môže každú chvíľu zhasnúť? Musím ísť domov, prečítať viac. Nesmiem sa do tých príbehov dávať celá.

Nezničiteľné hradby sú zničené jediným pokrikom. Záchrana cudzej ženy. Prijatie neznámeho. Priateľstvo s nepriateľom. Je to možné? Vidím ženu, ktorú prichytili pri niečom zlom. Je nádherná, má

oblečené staroružové šaty a jej krásne vlasy vejú vo vetre. Okolo nej sa zrazu zbehnú kruhy ľudí. Aj ja to chcem vidieť a tak sa pridám. Pozerám sa, ako tam kľáči schúlená a bojím sa povedať čokoľvek. Vidím, že ostatní ju odcudzujú a majú pravdu. Všetci si berú do rúk kamene. Aj ja. Vtom mám pred očami obraz toho, kto zomrel namiesto mňa a zrazu



zmizla a vtom pomyselnom kruhu som zostala sama. Je mi strašne, cítim, že som to všetko pokašľala, mňa tu už všetci musia nenávidieť. Kričím: „Hod' do mňa ten kameň! Prosím, hod' ho!“ On podíde ku mne, podá mi ruku, zodvihne bradu, postaví ma a povie: „Ja viem, moja princezná, ja viem.“ Takú, aká som, ubolenú a uplakanú ma objíma, svojimi rukami ma privinie k sebe. Cítim, akoby sa ma dotýkali krídla. „Zomrel som za Teba a za všetko to zlé, čo si spravila Ty, alebo čo spravili iní Tebe a to všetko preto, lebo Ťa milujem. Viem o Tebe

veľa vecí, ale chceš počuť niečo obdivuhodné? Viem, kedy si sadáš a vstávaš, viem koľko máš vlasov..“ potichu mi to šepol do ucha. Zatočím knihu a keď príde ďalší deň, môj život už nie je mojím, už nie je tým, čo býval a keď sa pozerám na nebo, hovorím si, že život stojí za to a je nádherný. Viem, že teraz som v tých najlepších rukách.

**AUTOR: EVKA**